

Arrest

nr. 132 312 van 28 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 28 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en van *“de niet gemotiveerde mondelinge beslissing [van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding] van 29 april 2014 waarbij zijn F-kaart wordt ingetrokken”*.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESPERS, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker legt op 7 september 2012 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische onderdaan.

1.2. Op 28 juni 2013 dient verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 december 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 29 april 2014 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de, die op 28.06.13 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Pakistaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

- huurcontract dd. 07.01.2011, afgesloten door betrokkene voor de huur van een appartement aan de [...] te 2140 Antwerpen, waaruit blijkt dat de referentiepersoon zich persoonlijk borg stelde voor de verbintenissen waartoe het afgesloten huurcontract aanleiding zou kunnen geven. Uit dit document blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sinds 2011. Echter, louter het feit dat de referentiepersoon zich borg stelde bij het afsluiten van het huurcontract van betrokkene, houdt niet automatisch in dat er sprake is van een affectieve relatie met de intentie een duurzame 'affectieve' levensgemeenschap op te bouwen.

- telefoonlijsten Mobistar met SMS- en telefoongegevens uit de periode januari - september 2012. Uit deze documenten blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon regelmatig contact hadden in deze periode. Deze documenten zijn echter te recent om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie.

Er werden geen andere bewijsstukken aangaande het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie voorgelegd.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden op het moment van de aanvraag.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die geraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.'

Het K.B. van 26 augustus 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot wijziging van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referentiepersoon het bewijs dient te leveren dat zij over voldoende huisvesting beschikt om betrokkene op te vangen.

Om te bewijzen dat de referentiepersoon in België over voldoende huisvesting beschikt dient zij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die zij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar zij woont. Het voorleggen van deze documenten creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Ter staving van de behoorlijke huisvesting wordt een huurcontract dd. 21.03.2009 voorgelegd. Echter, er ligt geen bewijs voor dat dit huurcontract werd geregistreerd. Bijgevolg heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over een behoorlijke huisvesting te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Dit zijn de eerste en tweede bestreden beslissing.

1.4. Op 30 december 2013 wordt verzoeker door de stad Antwerpen in het bezit gesteld van een F-kaart, geldig tot 30 december 2018. Blijkens een uittreksel uit het rijksregister van 27 juni 2014 wordt deze kaart op 10 februari 2014 gesupprimeerd. De ‘*beslissing tot intrekking*’ van de F-kaart wordt door verzoeker aangeduid als de derde bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit artikel 39/1, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) blijkt dat de Raad bevoegd is om kennis te nemen “*van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen*”. Voor het begrip ‘*beslissing*’ of ‘*bestuurshandeling*’ kan worden teruggegrepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft. Een bestuurshandeling dient aldus te worden gedefinieerd als een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid* in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 26; Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 93). Materiële handelingen, met name administratieve maatregelen die geen rechtsgevolgen hebben en die geen onmiddellijk nadeel kunnen berokkenen omdat de rechtstoestand er niet door wordt gewijzigd, zijn niet voor vernietiging vatbaar (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid* in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 29-30).

Verzoeker duidt als derde bestreden beslissing “*de niet gemotiveerde mondelinge beslissing van 29 april 2014 waarbij zijn F-kaart wordt ingetrokken*” aan. De vraag stelt zich evenwel of deze maatregel rechtsgevolgen heeft of de rechtstoestand van verzoeker onmiddellijk en rechtstreeks nadelig beïnvloed heeft.

In casu nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, als bevoegde overheid, op 10 december 2013 reeds de beslissing waarbij verzoeker het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd. Niettegenstaande dit gegeven ging de stad Antwerpen op 30 december 2013 over tot de afgifte van de F-kaart. Zoals verzoeker aangeeft, werd deze – naar dient te worden aangenomen per vergissing afgeleverde – F-kaart vervolgens opnieuw afgenomen door de stad Antwerpen op het ogenblik dat verzoeker op 29 april

2014 alsnog in kennis wordt gesteld van de eerdere weigeringsbeslissing van verweerder. Er blijkt niet dat verweerder, sinds zijn beslissing van 10 december 2013, in deze nog is tussengekomen.

De afgifte van een verblijfskaart heeft slechts een declaratoir, doch geen constitutief karakter, hetgeen onder meer inhoudt dat uit de afgifte van dergelijke kaart niet volgt dat het verblijf van de betrokkene als legaal kan worden aangemerkt (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Hieruit volgt eveneens dat het louter afnemen van een per vergissing uitgereikte verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht – slechts een materiële handeling betreft die op zichzelf geen rechtsgevolgen heeft.

Ter terechtzitting betoogt verzoeker in dit verband nog dat een intrekkingbeslissing als een bestuurs-handeling dient te worden beschouwd. Een materiële handeling waarbij een per vergissing door een gemeentelijke overheid afgeleverde verblijfskaart door deze overheid opnieuw wordt afgenomen, is evenwel niet te beschouwen als een aanvechtbare beslissing tot intrekking van een eerdere administratieve beslissing. Verzoeker verwijst verder naar het arrest nr. 226.065 van 15 januari 2014 van de Raad van State. In dit arrest vernietigde de Raad van State een arrest van de Raad onder de overweging dat “[a]l heeft de afgifte van een F-kaart slechts een declaratoir en geen constitutief karakter, hetgeen onder meer inhoudt dat uit de afgifte van dergelijke kaart niet volgt dat het verblijf van de betrokkene als legaal kan worden aangemerkt, de eerste rechter dit element wel [had] moeten toetsen aan het vertrouwensbeginself”. De Raad merkt evenwel op dat in de zaak waarnaar verzoeker verwijst enkel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten het voorwerp uitmaakte van het beroep. Deze beslissingen roepen rechtsgevolgen in het leven en zijn aanvechtbaar. Het staat niet ter discussie dat verzoeker in het kader van een beroep tegen deze beslissingen een schending van het vertrouwensbeginself kan inroepen omdat hem op een bepaalde datum alsnog een F-kaart werd afgeleverd – zij het per vergissing – en dat de Raad hierop dient te antwoorden. Uit het arrest waarnaar wordt verwezen blijkt evenwel nog niet dat de afname van de F-kaart zoals in huidige zaak als een afzonderlijk aan te vechten administratieve rechtshandeling is te beschouwen.

De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de aangevochten afname van de F-kaart geen afzonderlijk aanvechtbare bestuurshandeling is.

Minstens toont verzoeker ook niet aan dat hij een belang heeft bij het aanvechten van de afname van de F-kaart. Deze materiële handeling heeft immers geen eigen rechtsgevolgen en kan verzoeker dan ook geen nadeel berokkenen dat door een nietigverklaring kan worden weggenomen (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 27).

3. Onderzoek van het beroep wat de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het middel toe als volgt:

“Dat de bestreden beslissing het volgende stelt:

“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied af. “

Er wordt geen wettelijke basis aangegeven waarop het bevel steunt. Er wordt geen enkele motivering gegeven voor het bevel. De beslissing geeft enkel de wettelijke basis aan en somt de motieven op waarom het verblijf geweigerd wordt, maar geeft dit niet aan voor het bevel.

Het bevel vereist een eigen wettelijke basis en een eigen motivering.

Dat art. 8 van de Vreemdelingenwet bovendien uitdrukkelijk vereist dat er wordt aangeduid welke van de bepalingen van art. 7 van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn hetgeen in bovenstaande motivering niet kan worden achterhaald.

Artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit houdt een discretionaire en geen gebonden bevoegdheid in hoofde van de Belgische staat. De verder geciteerde rechtspraak maakt dit duidelijk.

Ook in de akte van kennisgeving wordt geen wettelijke basis noch motivering voor het bevel gegeven.

Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin eveneens geoordeeld werd over een bijlage 20 met bevel, zoals in casu.

De RVV vernietigde in het arrest van 28 juni 2011 de beslissing in haar geheel. Het arrest geeft volgende motivering, waarbij verzoeker zich volledig aansluit:

“...De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een „afdoende” wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn.

De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve

rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Uit het voorgaande volgt dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat er sprake is van een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Aangezien de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten beide één beslissing betreffen met één motivering dient de beslissing in zijn geheel te worden vernietigd.”

De Belgische Staat tekende cassatieberoep aan tegen dit arrest van de RVV bij de Raad van State.

In het arrest nr. 220.340 van 19 juli 2012 verwerpt de Raad van State het cassatieberoep met volgende motivering, waarbij verzoeker zich aansluit en die van toepassing is in onderhavige zaak.

“Beoordeling

6.1. Het middel heeft betrekking op de vraag of de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een gebonden bevoegdheid had om het aanvankelijk bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De verzoekende partij stelt van wel terwijl de verweerder het in het bestreden arrest weergegeven standpunt bijtreedt dat het om een discretionaire bevoegdheid gaat.

6.2. Artikel 52, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit luidde op het ogenblik van de aanvankelijk bestreden beslissing als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”.

Anders dan de verzoekende partij voorhoudt, kan uit die bewoordingen geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

Het woord “desgevallend” wijst integendeel op een mogelijkheid en betekent juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven.

De verzoekende partij verwijst nog naar het model van bijlage 20 bij het Vreemdelingenbesluit, dat als opschrift draagt “beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten”. De verwijzing naar de voetnoot “de onnodige vermelding doorhalen” staat onmiddellijk na dit opschrift en kan dus voor alle in bijlage 20 vermelde gevallen gelden. Uit die voetnoot kan alleszins niet worden afgeleid dat in de in artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit bedoelde gevallen steeds een bevel om het grondgebied te verlaten zou moeten worden gegeven.

...De interpretatie die de verzoekende partij aan artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit geeft is in strijd met de tekst van die bepaling zelf.

6.3. Verder luidt artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, waarop het bevel om het grondgebied te verlaten dat tot het bestreden arrest heeft geleid was gesteund, als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)”.

Met het gebruik van het woord “kan” in die bepaling wordt de mogelijkheid aan de bevoegde staatssecretaris gegeven om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, zonder dat er sprake is van een verplichting. Er mag overigens geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM. Derhalve is er geen sprake van een gebonden bevoegdheid.

De minister of zijn gemachtigde beslist naar luid van artikel 54, § 4, vijfde lid, van het Vreemdelingenbesluit om het recht op verblijf van het familielid van de burger van de Unie niet te erkennen en hij

beslist “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Zelfs los van het gebruik van het woord “desgevallend” kan artikel 54, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit als lagere norm geen gebonden karakter geven aan de in artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vastgelegde bevoegdheid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6.4. Uit het voorgaande volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op onwettige wijze heeft geoordeeld dat de formele motiveringsplicht met de aanvankelijk bestreden beslissing was geschonden omdat die beslissing geen motivering bevatte voor het geven van het bevel om het grondgebied te verlaten. Het enige middel is ook in die mate ongegrond.”

De beslissing in haar geheel dient bijgevolg vernietigd te worden.”

3.1.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen:

“[...] Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. Verzoekende partij verwijst zelf naar het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden werd geweigerd, en naar art. 7 Vreemdelingenwet.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat de verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, terwijl het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Verweerder merkt op dat, wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

Verweerder laat nog gelden dat de vermeldingen in de bestreden beslissing verzoekende partij toelaten kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd beslist het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel van de door verzoekende partij als geschonden aangevoerde artikelen is bereikt.

De bestreden beslissing werd afdoende in feite en in rechte met motieven ondersteund. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom de aanvraag van verzoekende partij afgewezen werd.

Bovendien bevat de bestreden beslissing de volgende motivering :

“Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

Gezien het verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan verzoekende partij werd geweigerd, dient het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze weigeringsbeslissing vergezelt, niet nader worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De gemachtigde van de Staatssecretaris dient niet bijkomend te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: ‘De motiveringsplicht houdt

niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

De beschouwingen van verzoekende partij kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Inderdaad betreft het bevel om het grondgebied te verlaten een politiemaatregel, die berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling.

« Considérant que la partie adverse en cassation s'est vu refuser l'établissement en tant qu'ascendante de Belge, décision dont la légalité n'a pas été remise en cause par le Conseil du contentieux des étrangers, et qu'elle n'est pas autorisée au séjour ni n'a sollicité le séjour sur une autre base: que lorsque, comme en l'espèce, l'ordre de quitter le territoire ne refuse pas un séjour ni ne met fin à un séjour acquis mais repose sur la simple constatation de la situation irrégulière de séjour dans laquelle se trouve un étranger, il ne laisse aucun pouvoir d'appréciation dans le chef de l'administration quant au principe même de sa délivrance: que l'article 8 de la Convention de sauvegarde (les droits de l'homme et des libertés fondamentales ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée et le séjour des étrangers sur leur territoire ni, partant, qu'ils prennent une mesure d'éloignement à l'égard de ceux qui ne satisfont pas à ces conditions; que la loi du 15 décembre 1980 précitée est une loi de police qui correspond aux prévisions du second alinéa de l'article 8 précité; que l'ordre de quitter le territoire accompagnant la décision de refus d'établissement, étant une mesure de police, ne peut constituer en tant que tel une mesure contraire à cette disposition: que le juge administratif ne pouvait, sans méconnaître la portée de l'article 8 de la Convention précitée, reprocher au requérant de n'avoir pas motivé l'ordre de quitter le territoire dont est assorti le refus d'établissement. »

Vrij vertaald:

“Overwegende dat aan de verwerende partij in graad van cassatie het verblijf werd geweigerd in haar hoedanigheid van ascendent van een Belg, beslissing waarvan de wettigheid niet in vraag werd gesteld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en dat zij geen verblijfsrecht verkreeg op een andere grond, noch daar aanspraak op maakte, zodat wanneer, zoals in onderhavige zaak het geval is, het bevel om het grondgebied te verlaten noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel; dat het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zich er niet tegen verzet dat de Staten de voorwaarden vaststellen verbonden aan de binnenkomst en het verblijf van vreemdelingen op hun grondgebied, en hen evenzeer niet verbiedt een verwijderingsmaatregel te treffen ten aanzien van hen die niet voldoen aan deze voorwaarden; dat de voornoemde wet van 15 december 1980 een wet van openbare orde is die beantwoordt aan de bepalingen van het tweede lid van het genoemde artikel 8; dat het bevel om het grondgebied te verlaten, ter begeleiding van de beslissing tot weigering van het verblijf, uit haar aard als politiemaatregel, op zich geen maatregel kan vormen die in strijd is met deze bepaling; dat het de bestuurlijke rechter niet toekomt om, zonder de draagwijdte van art. 8 EVRM te miskennen, aan de verzoekende partij te verwijten haar bevel om het grondgebied te verlaten, dat werd vergezeld van een beslissing tot weigering van verblijf, niet nader te hebben gemotiveerd.” (Raad van State nr. 193.380 van 18 mei 2009)

De bestreden beslissing bevat dus wel degelijk een motivering.

Verzoekende partij kan dienomtrent niet dienstig verwijzen naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet, en voorhouden dat geen verwijzing naar artikel 7 van de wet is opgenomen in het bevel. Dit artikel ressorteert overigens ook onder de paragraaf 'toegang en kort verblijf', terwijl de gemachtigde van de staatssecretaris in casu een beslissing genomen heeft inzake de verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden.

De gemachtigde van de staatssecretaris heeft in de bestreden beslissing terecht een bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen, dat afdoende gemotiveerd is in rechte en in feite. De gemachtigde motiveerde terecht dat een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, om reden dat verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond.

De beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten maakt bovendien een afzonderlijke en zelfstandige beslissing uit, met een eigen motivering in rechte en in feite.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

Verweerder laat ten overvloede nog gelden dat verzoekende partij wel een schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, doch niet aangeeft welk wetsartikel zij precies geschonden acht. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.1.3.1. Allereerst merkt de Raad op dat wanneer een vreemdeling verzoekt om, in toepassing van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk te worden toegelaten het aan verweerder toekomt om na te gaan of de betrokken vreemdeling aan de in deze wetsbepaling gestelde voorwaarden voldoet. Indien verweerder vaststelt dat dit niet het geval is dan kan hij ten aanzien van deze vreemdeling een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden nemen. De vaststelling dat een vreemdeling niet over een recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk beschikt of dat hij naliert aan te tonen dat hij over een dergelijk recht op verblijf beschikt, leidt niet automatisch tot de vaststelling dat deze vreemdeling zich op onwettige wijze in het Rijk bevindt. Het is immers mogelijk dat deze vreemdeling tot een verblijf in het Rijk werd gemachtigd of dat hij tijdens de behandeling van een andere aanvraag (asiel, medische redenen...) tijdelijk in het Rijk kan verblijven. Wanneer verweerder constateert dat een vreemdeling geen recht op verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk kan laten gelden, komt het hem toe aanvullend te onderzoeken of de betrokken vreemdeling niet tevens onwettig in het Rijk verblijft en desgevallend over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijk bevel om het grondgebied te verlaten kan slechts worden afgegeven in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en een bevel om het grondgebied te verlaten hebben ook verschillende rechtsgevolgen. Een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft louter tot gevolg dat een vreemdeling geen recht op verblijf kan laten gelden en eventueel zal dienen terug te vallen op zijn vroegere verblijfstoestand. Een bevel om het grondgebied te verlaten heeft tot gevolg dat een vreemdeling het Belgisch grondgebied dient te verlaten en kan desgevallend dienen als basis voor een gedwongen terugleiding naar de grens en een administratieve vrijheidsberoving.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad. Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij hem een verblijf wordt geweigerd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot weigering van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskennis van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot weigering van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen stellen dat de beslissing tot weigering tot verblijf van meer dan drie maanden een accessorium van de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten zou zijn en de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten automatisch dient te leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering

van verblijf van meer dan drie maanden. In zoverre verzoeker in zijn betoog in dit verband nog citeert uit een arrest van de Raad waarbij wordt verwezen naar het arrest van de Raad van State van 28 juni 2010 met nr. 205.924 moet worden gesteld dat voormeld rechtscollege reeds benadrukte dat “[d]e verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28 juni 2010 [...] niet dienstig [is] omdat daarin de beoordeling van een motivering aan de orde was waarop echter niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn.” (RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

3.1.3.2. Wat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten betreft, voert verzoeker onder meer de schending aan van artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

Het staat niet ter discussie dat verweerder bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft nagelaten te vermelden welke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet hij heeft toegepast.

Verweerder betoogt dat verzoeker in casu niet dienstig kan verwijzen naar artikel 8 van de Vreemdelingenwet, omdat dit artikel ressorteert onder de paragraaf ‘toegang en kort verblijf’ terwijl in de thans voorliggende zaak een beslissing werd genomen inzake een verblijfsaanvraag voor meer dan drie maanden. Dit betoog kan evenwel niet worden aangenomen. Verzoeker beriep zich inderdaad op een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, doch verweerder stelde in zijn beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden vast dat niet is voldaan aan de wettelijke voorwaarden hiertoe. In deze situatie valt een vreemdeling die verder noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf, onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, terug op de situatie waarbij hem op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten ‘kan’ of ‘moet’ worden gegeven. In deze situatie dient te worden aangenomen dat ook artikel 8 van de Vreemdelingenwet toepassing vindt.

Gelet op de uitdrukkelijke bewoordingen van de wet kan verweerder daarnaast niet dienstig voorhouden als zou een motivering in rechte van het bevel om het grondgebied te verlaten, en dit op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, zich niet opdringen. Verweerder verwijst naar een arrest van de Raad van State, doch er blijkt niet dat hij zich in de thans voorliggende zaak dienstig op deze rechtspraak kan beroepen. Het bewuste arrest betreft de motiveringsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM, hetgeen als dusdanig in huidige zaak niet aan de orde is.

Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Een verder onderzoek van het eerste middel dringt zich niet langer op, nu dit niet tot een ruimere nietigverklaring kan leiden. Nu, zoals hierboven reeds werd geduïd, een nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten niet automatisch tot gevolg heeft dat ook de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, dient wel te worden overgegaan van een onderzoek van het tweede middel, gericht tegen deze laatste beslissing.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 42 § 1 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Artikel 42§1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat het recht op verblijf zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag wordt erkend.

Artikel 52§4, 5de lid van het KB Vreemdelingen bepaalt dat indien de Minister het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald in artikel 42 van de wet, de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie geeft.

Dat de bestreden beslissing dateert van 10.12.2013 en verzoeker zich op 30.12.2012 had aangeboden bij de Stad Antwerpen.

Dat hem aldaar helemaal geen weigeringsbeslissing werd afgeleverd laat staan een bevel maar integendeel een F kaart werd afgeleverd.

Het is pas een maand later dat de bestreden beslissing betekend wordt aan verzoeker. Dat bijkomend en niet in het minst verzoekers kaart niet werd ingetrokken.

Dat verzoeker stelt dat de Stad Antwerpen door het afleveren van de F Kaart het verblijfsrecht van verzoeker heeft erkend en dit alleszins op een latere datum dan de bestreden beslissing.

Dat verzoeker stelt dat de erkenning van het verblijfsrecht inhoudt dat de bestreden beslissing stilzwijgend of mogelijks uitdrukkelijk door gedaagde werd ingetrokken. Minstens blijkt uit de handelswijze van de Stad Antwerpen dat er geen beslissing voorhanden was op ogenblik dat verzoeker zich heeft aangeboden bij het loket op 16.08.2012.

Dat des te vreemder de kaart van verzoeker niet werd ingetrokken, laat staan dat verzoeker hiervan een uitdrukkelijke beslissing mocht ontvangen. Immers indien de aflevering van de kaart zou berusten op een vergissing dan had deze vergissing zich moeten vertalen in een uitdrukkelijk intrekkingbesluit of minstens een motivering in de beslissing weigering verblijf en dit voor zover dergelijke vergissing zou kunnen worden rechtgezet gezien art. 42 van de Vreemdelingenwet:

[...]

Het recht op verblijf dient te worden erkend binnen de zes maanden na de aanvraag. A contrario dient de niet erkenning voor het verstrijken van de termijn van zes maanden aan verzoeker te worden bekendgemaakt.

Het feit dat verzoeker zich na deze zes maanden zijn verblijfsrecht erkend ziet door de aflevering van de verblijfsvergunning maakt dat elk beslissing die een einde maakt aan dit eerder erkend verblijfsrecht dient te worden gemotiveerd conform art. 42 quater van de Vreemdelingenwet.

In casu lijkt men ervan uit te gaan dat men zomaar een reeds erkend verblijfsrecht kan intrekken zonder meer.

Er is geen enkele geldig denkbare wettige reden waarom de beslissing van 17.7.2012 die blijkens de bestreden beslissing zelf op 17.07.2012 om 13.45u aan de Stad Antwerpen werd overgemaakt zou zijn overgemaakt, niet aan verzoeker ter kennis is gebracht op 16.8.2012 toen hij zich heeft aangeboden. Dat bezwaarlijk kan worden voorgehouden dat de Stad Antwerpen meer dan een maand later de bestreden beslissing niet in het dossier van verzoeker zou hebben gestoken ter betekening laat staan dat zij verzoeker nog niet zou hebben uitgenodigd ter afhaling van de bestreden beslissing.

Ondergeschikt voor zover men zou aannemen dat bovenstaande niet van toepassing zou zijn, meent verzoeker het volgende:

Alleszins zijn in casu ook het rechtzekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel geschonden daar verzoeker ervan kan uitgaan dat een beslissing die aan een termijn is gebonden en die zou aanwezig zijn geweest bij de dienst vreemdelingenzaken te Antwerpen, niet binnen de gebonden termijn aan hem is ter kennis gebracht. De rechtzekerheid impliceert dat termijn gebonden beslissingen ook binnen die termijn ter kennis worden gebracht, daar dit anders de deur openzet voor grote rechtsonzekerheid daar de rechtsonderhorige anders geen enkele controle kan uitoefenen op het nemen van tijdige beslissingen door de administratie.

In verband met het rechtzekerheidsbeginsel stelt Opdebeek:

'In de rechtspraak wordt vrij algemeen aangenomen dat de rechtzekerheid een algemeen rechtsbeginsel is waaraan zowel het regelgevende als het individuele overheidsoptreden kunnen worden getoetst. ... Die toepassing zal niet zelden gebeuren in samenhang met andere behoorlijke regels, waarbij een schending van het rechtzekerheidsbeginsel evenzeer zal kunnen worden uitgelegd als een

schending van andere beginselen van behoorlijk bestuur die betrekking hebben op onder meer de ... kennisgeving van de bestuurlijke beslissing.'

(I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 316 en p. 318).

De kennisgeving van de bestreden beslissing meer dan zestig dagen na haar ontvangst en de niet-kennisgeving ervan op de laatste dag van de termijn ondanks het feit dat de beslissing zou genomen geweest zijn is een evidente schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

In verband met het vertrouwensbeginsel stelt Opdebeek:

'De burger moet kunnen vertrouwen op toezeggingen of beloften die het bestuur in een concreet geval heeft gedaan... Het aldus omschreven vertrouwensbeginsel vormt een aspect van het ruimere beginsel van rechtszekerheid en geniet als zodanig erkenning in de rechtspraak van het Hof van Cassatie en de Raad van State, maar ook in die van het Arbitragehof.'

(I. Opdebeek, Beginselen van behoorlijk bestuur, Die Keure Brugge, 2006, p. 320).

De toezegging aan verzoeker op 30.12.2013 dat zijn verblijfsrecht werd erkend en dus dat hij recht op verblijf had kan niet ongedaan gemaakt worden zonder schending van het vertrouwensbeginsel."

3.2.2.1. Artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier."

Artikel 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit luidt:

"Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Verzoeker wijst erop dat zijn aanvraag dateert van 28 juni 2013, dat hij zich op 30 december 2013 aanmeldde bij de stad Antwerpen teneinde een beslissing te ontvangen en hij op deze laatste datum – niettegenstaande verweerder op 10 december reeds een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten had genomen – in het bezit werd gesteld van een F-kaart zonder dat hij in kennis werd gesteld van de door verweerder genomen beslissingen. Hij betoogt dat de stad Antwerpen door de afgifte van de F-kaart zijn verblijfsrecht heeft erkend en deze erkenning 'stilzwijgend of mogelijks uitdrukkelijk' de intrekking door verweerder van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudt.

De Raad merkt op dat moeilijk kan worden ingezien hoe een bepaalde handelwijze van een gemeentelijke overheid dient te worden geïnterpreteerd als een intrekkingbeslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris. Er dient verder te worden benadrukt dat de afgifte van een verblijfskaart slechts een declaratoir, doch geen constitutief karakter heeft, hetgeen onder meer inhoudt dat uit de afgifte van dergelijke kaart niet volgt dat het verblijf van de betrokkene als legaal kan worden aangemerkt (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116; RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). Een verblijfskaart betreft enkel een

instrumentum, dat dient te worden onderbouwd door een geldig negotium, zijnde het onderliggende verblijfsrecht. De loutere afgifte van een F-kaart door een gemeentelijke overheid impliceert aldus niet dat werd overgegaan tot de erkenning van het recht op verblijf, waartoe in casu enkel de staats-secretaris of diens gemachtigde bevoegd was. Deze had in casu evenwel reeds een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. De stad Antwerpen beschikte in deze over geen enkele bevoegdheid. Verzoeker kan aldus niet dienstig voorhouden als zou de enkele afgifte van de F-kaart door de stad Antwerpen inhouden dat zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden werd erkend, of als zou verweerder zijn eerdere beslissing van 10 december 2013 hebben ingetrokken.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat uit de handelwijze van de stad Antwerpen zou blijken dat verweerder op 30 december 2013 – verzoeker vermeldt 16 augustus 2012, doch er dient te worden aangenomen dat dit een vergissing betreft – nog geen beslissing had genomen inzake zijn aanvraag. Het gegeven dat de stad Antwerpen op voormelde datum de F-kaart afleverde in plaats van hem de door verweerder genomen beslissingen te betekenen, houdt nog niet het bewijs in dat er geen tijdige beslissing door verweerder was genomen.

Verzoeker geeft verder aan dat de afneming van de F-kaart ten tijde van de betekening van de eerste en tweede bestreden beslissing, indien dit een vergissing betrof, gepaard diende te gaan met een *‘uitdrukkelijk intrekkingbesluit of minstens een motivering in de beslissing weigering verblijf’*. De Raad merkt evenwel op dat – zoals reeds werd vastgesteld – deze afname enkel een materiële handeling betreft die niet is te beschouwen als een bestuurshandeling of een beslissing tot intrekking van een eerdere administratieve beslissing. Hiertoe is geenszins een motivering vereist of een *‘uitdrukkelijk intrekkingbesluit’*. Er kan ook niet worden ingezien hoe verweerder op 10 december 2013 kon voorzien dat de stad Antwerpen op 30 december 2013 per vergissing de F-kaart zou afleveren die zou nopen tot een afneming hiervan op latere datum. Er kan geenszins worden aangenomen dat verweerder in zijn beslissing tot weigering van verblijf diende te voorzien in een motivering betreffende op dat ogenblik hypothetische vergissingen begaan door een ander bestuur.

Verzoeker betoogt vervolgens dat a contrario uit artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet volgt dat de niet-erkenning van het recht op verblijf van meer dan drie maanden voor het verstrijken van de termijn van zes maanden dient te worden bekendgemaakt.

De door verzoeker in het middel naar voor geschoven piste als zou hem een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie moeten worden afgegeven of terecht zou zijn afgegeven omdat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden hem niet werd ter kennis gebracht binnen de voorziene termijn van zes maanden, kan niet worden gevolgd.

Allereerst dient erop te worden gewezen dat verweerder in deze zaak vaststelde dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Daarnaast stelt de Raad vast dat artikel 42, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 10.1 van de richtlijn 2004/38/EG, op zichzelf genomen, niet voorziet in een vervaltermijn bij het verstrijken waarvan de beslissing wordt geacht positief te zijn, laat staan dat wordt voorzien in een vervaltermijn die inhoudt dat de laattijdige kennisgeving van een tijdig genomen beslissing recht geeft op de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

De Belgische wetgever heeft in artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit wel een vervaltermijn voorzien, doch enkel in de situatie dat *“geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet”*. De Belgische wetgever heeft er hierbij aldus expliciet voor geopteerd om de vervaltermijn, bij overschrijding waarvan de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie dient te worden afgegeven, enkel te laten spelen indien binnen een termijn van zes maanden geen enkele beslissing werd genomen, doch deze niet uit te breiden tot de situatie waarin de beslissing niet binnen de termijn van zes maanden ter kennis werd gebracht.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 juni 2013 een aanvraag heeft ingediend tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dat verweerder inzake deze aanvraag op 10 december 2013 de thans bestreden beslissing nam tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is binnen de voorziene termijn van zes maanden. Derhalve diende op grond van artikel 52, § 4, tweede lid van het Vreemdelingenbesluit aan verzoeker niet de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie te worden afgegeven. Verzoekers kritiek op de laattijdige

kennisgeving van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden kan niet leiden tot de vaststelling dat deze beslissing tot stand is gekomen met miskenning van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet of artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit.

De omstandigheid dat verzoeker op 30 december 2013, toen hij zich aanmeldde bij de administratieve diensten van de stad Antwerpen teneinde een beslissing inzake zijn aanvraag te ontvangen, geen kennis kreeg van de genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden doch integendeel in het bezit werd gesteld van de F-kaart, brengt niet met zich mee dat verzoeker in strijd met de beslissing genomen op 10 december 2013 door de bevoegde overheid, wel een recht zou hebben op verblijf als familielid van een burger van de Unie of van een Belg terwijl hij nochtans niet aan de voorwaarden daartoe voldoet. De Raad merkt op dat verzoeker uitgaat van de verkeerde veronderstelling dat het louter afleveren van een F-kaart volstaat om te besluiten tot een legaal verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie. In casu dient te worden opgemerkt dat de stad Antwerpen verzoeker – per vergissing – op 30 december 2013 in het bezit heeft gesteld van een F-kaart, doch dat verweerder reeds op 10 december 2013 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten had genomen. Het louter afnemen van de verblijfskaart – die niet wordt onderbouwd door een onderliggend verblijfsrecht en derhalve ten onrechte werd overhandigd – kan niet worden beschouwd als een handeling die verzoeker een verworven recht afneemt. Verzoeker heeft immers nooit beschikt over een (erkend) recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belgische onderdaan. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder enkel nog een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig de gevallen bepaald in artikel 42quater van de Vreemdelingenwet kon nemen en dit door middel van een bijlage 21.

In zoverre verzoeker nog doelt op een schending van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit – hij citeert vervolgens evenwel het tweede lid van deze bepaling, waarop hierboven reeds werd ingegaan – kan de Raad enkel opmerken dat deze bepaling enkel stelt dat het familielid kennis wordt gegeven van de beslissing van de minister of zijn gemachtigde waarbij het recht op verblijf niet wordt erkend door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. In casu is dit zo geschied. Verzoeker licht ook niet nader toe op welke wijze de bestreden beslissingen de voormelde bepaling zouden schenden.

Een schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet of van artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan verder worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168).

Verzoeker is van mening dat de rechtszekerheid vereist dat termijngebonden beslissingen ook binnen die termijn ter kennis worden gebracht, omdat hij anders geen enkele controle kan uitoefenen op het nemen van tijdige beslissingen door het bestuur. De Raad merkt evenwel op dat, zoals blijkt uit voorgaande bespreking, de wetgever in de thans voorliggende situatie enkel tot doel heeft gehad een sanctie te verbinden aan het niet tijdig nemen van een beslissing, niet aan het niet binnen de voorziene termijn ter kennis brengen van de beslissing. Een beroep op het rechtszekerheidsbeginsel vermog niet te leiden tot een resultaat dat niet in overeenstemming is met de wet. Het gegeven dat de kennisgeving van de bestreden beslissingen niet plaatsvond voor de laatste dag van de termijn bedoeld in artikel 42 van de Vreemdelingenwet, ondanks het gegeven dat deze toen reeds waren genomen, vermog dan ook geen afbreuk te doen aan de wettigheid ervan. Een gebrek in de kennisgeving tast de wettigheid van de beslissing niet aan (RvS 21 oktober 1993, nr. 44.631; RvS 16 februari 2004, nr. 128.173). De Raad merkt ook op dat het gegeven of de eerste en tweede bestreden beslissing reeds aanwezig waren bij de

administratieve diensten van de stad Antwerpen op 30 december 2013 in casu onduidelijk is en niet blijkt. Dit gegeven is in het licht van artikel 42 van de Vreemdelingenwet juncto 52, § 4 van het Vreemdelingenbesluit ook niet relevant, omdat de sanctie enkel geldt indien er geen enkele beslissing is genomen binnen de daartoe bepaalde termijn. Aldus blijkt geen element dat toelaat tot een andere beoordeling te komen. Een kennisgeving nadat de termijn in artikel 42 van de Vreemdelingenwet is verstreken verhindert verzoeker ook nog niet om na te gaan of de bestreden beslissingen zelf tijdig zijn genomen. Verzoeker lijkt aan te geven dat hij thans in de onmogelijkheid is om na te gaan of verweerder bij het verstrijken van de voormelde termijn of op 30 december 2013 toen hij zich aanmeldde bij de stad Antwerpen reeds effectief een beslissing had genomen inzake zijn verblijfsaanvraag, doch niets verhinderde verzoeker op dat ogenblik of op enig later ogenblik zijn dossier bij verweerder te raadplegen. Er blijkt niet dat verzoeker dit deed of indien wel, dat hij in dit verband aanwijzingen heeft gevonden dat in zijn dossier er geen tijdige beslissing was genomen.

Verzoeker refereert verder aan een ‘toezegging’ op 30 december 2013 dat zijn verblijfsrecht zou zijn erkend. Aangezien de loutere afgifte van een F-kaart niet kan worden aanzien als een erkenning van een verblijfsrecht, kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij een rechtmatig vertrouwen had dat zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie was toegekend.

De Raad benadrukt bovendien dat hij zich voor de wettigheidstoetsing van de bestreden beslissingen dient te plaatsen op het ogenblik van het nemen van deze beslissingen. Het stadsbestuur van Antwerpen ging slechts op 30 december 2013 over tot de afgifte van de F-kaart, zodat verzoeker zich voor de nietigverklaring van de in casu bestreden beslissingen van 10 december 2013 niet kan baseren op een rechtmatig vertrouwen dat zou zijn gecreëerd door een handeling verricht nadat de bestreden beslissingen tot stand zijn gekomen. Alzo blijkt evenmin dat verzoeker zich voor de nietigverklaring van de bestreden beslissingen dienstig kan beroepen op problemen die zich stelden bij de kennisgeving van deze beslissingen door de gemeentelijke overheid.

Een schending van het rechtszekerheids- of het vertrouwensbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.2.2.3. Verzoeker verstrekt geen nadere toelichting over de wijze waarop het redelijkheidsbeginsel volgens hem zou worden miskend bij het nemen van de eerste en tweede bestreden beslissing. Dit onderdeel is, bij gebreke van de vereiste toelichting, dan ook niet ontvankelijk.

3.2.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste te leggen van de tegenpartij.

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tegen *“de niet gemotiveerde mondelinge beslissing van 29 april 2014 waarbij [de] F-kaart wordt ingetrokken”*.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS